

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 29. S. Francisci exordia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

§. XXIX.

S. Francisci exordia.

Sæcul. XIII.

A. C. 1206.

Sub idem tempus in Italia alius quoque & magnus Dei famulus, alterius conditionis, nempe S. Franciscus, Fratrum Minorum Fundator, innotescebat, qui Affisii in Umbria anno millesimo centesimo octogesimo secundo natus erat, Patre Bernardone mercatore; plerarumque enim urbium in Italia cives mercaturam faciebant. Infans e fonte Baptismi nomen *Joannes* tulerat, sed exinde cognomento Franciscus dictus est, quod magna facilitate didicisset Francorum linguam, tunc Italis ob commercium cum illa gente necessariam. Ad quæstum igitur ex mercibus referendum Petrus Bernardo Franciscum suum adhuc adolescentem adhibuit, postquam eum literis saltem leviter tingi curasset. Sed Franciscus, ut illa ætas solet, magis voluptatis quam pecuniæ desiderio capi videbatur, nunquam tamen in turpem vitæ licentiam effusus. Tenero ab unguiculis in pauperes erat animo, & arcano proposito sibi constituerat, omnibus, quocumque occurrerent, stipem largiri, præsertim si per amorem Dei rogarent. Quadam vero die, commercii curis detentus, cum pauperem contra consuetudinem repulisset, subito facti

H s   pœni-

*Vading. ap-
par. ad An-
nal. n. 3.**Abb. Stad.
Chris. 1182.**Vad. n. 4.**S. Bonav.
vit. S. Franc.
c. 1.*

Sæcul. XIII. A.C. 1206. pœnitentia subeunte, ei revocato elemosynam impertivit, Deo promittens, nunquam se deinceps, pauperem poscentem, si quidquam dandi potestas foret, indonatum rejecturum esse. Idque quoad vixit, servavit.

Cum Franciscus ex gravi morbo convaluisset, sibi que vestem splendidam comparasset, obvium habuit virum nobilem, majorum ceris clarum, sed egenum & misere vestitum, cui, commotis visceribus, indumentum novum, sibi deductum, contulit. Nocte sequente per somnium ei objicitur grande Palatium, armis variis generis cruce signatis plenum, atque interroganti, quis tanti instructus esset Dominus, responsum, hæc omnia ipsi & comilitonibus ejus esse parata. Franciscus; sensum somnii ad literam accipiens, in Apuliam se conferre statuit, militiæ cujusdam Principis ibi bellum moventis nomen daturus, ab armis sortem optimam sperans. Jamque iter ingressus in alio somnio monetur, non oportere ipsum relicto Domino ejusdem subdito servire, sed Deo serviendum esse. Quare Assisum reversus, abjecto mercatu, Deum ardentem orabat; ut quid agere deberet, sibi indicaretur. Quadam die ruri equitanti occurrit homo elephantiacus, cujus aspectus ingentem horrorem incussit; mox vero ani-
mo

morevolvens, Jesu Christo servituro nihil antiquius esse oportere, quam se ipsum vincere, ex equo desiliit, leprosumque, eleemosynam præbens, osculatus est. Vix vero equum denuo conscenderat, cum circumspiciens obstupuit, neminem mortalium oculis suis objici, licet eos in aperto campo undique circumferret. Exinde cœpit in via virtutis & perfectionis semper progredi. Solitudinis amator, memoria passionis & Crucis Jesu Christi mirum in modum afficiebatur.

Sæcul. XIII.
A.C. 1206.

Alia die S. Damiani Ecclesiam, ab urbe Affisio quadringentos passus distantem, ac vetustate collabentem ingressus, & ad orandum ante Crucifixi effigiem prostratus, quam fixis ac madentibus præfletu oculis intuebatur, vocem audivit, ex imagine proficisci sibi visam ac ter dicere: *Francisce! age, domum meam, quam ruinæ proximam cernis, repara.* Expavit, sciens, præter se neminem in Ecclesia adesse, sed mentem colligens obedire, & muros pœne dirutos restaurare statuit.

Surgit ergo, & signo Crucis se munens, domum remeat. Inde cum panos accepisset, & Foliniacum, urbem propinquam, unacum equo suo, delatos vendidisset, ad Ecclesiam S. Damiani rediit, ubi obvium habuit Presbyterum inopem,

Sæcul. XIII.
A.C. 1206. inopem, nomine Petrum, qui illius Ecclesiæ curam in se susceperat; quem reverenter affatus, obtulit ei aurum suum, ad reparandam Ecclesiam & subsidum pauperum impendendum, rogans, ut se quoque ad tempus contubernalem reciperet. Presbyter Franciscum quidem in consortium admisit, sed rejecit aurum, quod parentis ejus & propinquorum indignationem pertimesceret. Ipse vero allatam pecuniam haud pluris quam terræ pulverem æstimans, per apertam fenestram in Ecclesiam conjecit.

Postquam apud hunc Presbyterum aliquamdiu diversatus fuisset Franciscus, Petrus Bernardo ejus pater, comperto, quod factum fuerat, ira accensus cum quibusdam propinquis ad Ecclesiam S. Damiani contendit, quorum primum impetum ut eluderet Franciscus, in quadam fovea per aliquot dies, continuo orans, delituit. Tunc vero, se ipsum in gnaviæ arguens, ac lætitia & fiducia plenus prodiit, & Assisum rediit; ubi incolis, cum sordidus, pallens, & toto habitu alius quam antea, incederet, eorum motæ mentis suspicionem præbuit. Quare plebs insana venientem magno clamore excipere, & cœno ac lapidibus impetere; at ipse per medios insectatores immoto animo transibat. Tantus tumultus patrem quoque ejus excivit, qui domum

domum abstractum, conviciis ac verberibus cumulavit, inclusumque, ut amentes ligari solent, vinculis adstrinxit. Sæcul. XIII.
A.C. 1206.
Haud diu post, patre mercaturæ causa ad alias urbes profecto, Francisci mater, cui extremus in filium mariti rigor non probabatur, desperans etiam ejus constantiam frangi posse, e custodia liberum dimisit. Ipse ad Ecclesiam S. Damiani reversus est.

Pater de itinere redux, cum uxore, quod filium dimisisset, acriter jurgatus, ad eum investigandum domo exiit, si vincere pertinacem non posset, ex patria expulsurus. Franciscus obvium se intulit patri, intrepide affirmans, nihili se vel vincula vel verbera facere, sed amore Jesu Christi omnia toleraturum. Ablatam pecuniam repetebat parens, cumque eam tandem apud memoratam fenestram invenisset, non nihil mitigatus, postea filium ad Episcopum venire, atque cedere bonis paternis in perpetuum jussit, responditque Franciscus, se Ital. Sar.
tom. I. p. 541. lubentissimo animo iturum. Porro Sedit Episcopalem Assisi Guido tunc tenebat, quem Innocentius Papa anno millesimo ducentesimo quarto ad eam evexerat; namque illa Ecclesia Sedi Apostolicæ simpliciter subicitur. Ubi in conspectu Episcopi steterunt, non expectavit dum pater querelas exponeret, sed,

&

Sæcul. XIII.
A. C. 1206.

& ipse tacitus, detractas sibi vestes reddidit, omniaque jura dimisit. Tunc paruit, Franciscum sub vestitu molli alperum cilicium gestare. Optimus verò Antistes, cognito hujus juvenis fervore, de sede surgens & ulnis amplexus seminudum, pallio suo textit, famulis, qui circumstabant, vestium aliquid, quo velaretur, afferre jussit. Datur ei attritum palliolum cujusdam rustici, Episcopo servientis, quod Franciscus lætissimus accepit, tumque signo crucis, ex cæmento, quod forte aderat, ei impresso, corpus utcunque vestivit. Cum vero vestimenta patri redderet, *bucusque*, ait, *appellavi te patrem meum super terram, posthac major mihi facultas erit dicendi: Pater noster! qui es in Cælis.* Hæc fuere exordia conversionis S. Francisci, tunc annum ætatis vigesimum quintum numerantis; annus enim salutis humanæ millesimus ducentessimus sextusolvebatur.

Alb. Stad.
1206.

§. XXX.

Ecclesia Livoniæ.

Sup. Lib.
LXXIV.
S. 63.

Ceterum Religio Christiana in Livonia, sedente Alberto, tertio Rigæ Episcopo, Bertoldi successore, strenue propagabatur. Qua de re Innocentius Papa anno millesimo centesimo nonagesimo nono ad omnes Saxonie Westphaliæ